

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 255/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 CoE 375/2010 z 24. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) a práva na ochranu

majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 CoE 375/2010 z 24. februára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 17. mája 2005 (ďalej len „zmluva“) poskytla úver E. B., B. (ďalej len „dlžník“), v sume 265,55 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v dvanástich mesačných splátkach. Na zabezpečenie úveru bolo v zmluve priamo dojednané, že splnomocnený zástupca dlžníka (v zmluve priamo určený) je oprávnený v prípade, že dlžník neplní svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, podpísať notársku zápisnica o uznaní dlhu. Keďže dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, úver poskytnutý sťažovateľkou sa stal okamžite splatným a v nadväznosti na podmienky dojednané v zmluve bola 15. októbra 2005 pred notárom spísaná notárska zápisnica, na základe ktorej bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) začal 21. februára 2006 nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Uznesením sp. zn. 15 Er 293/2006 z 2. septembra 2010 okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil okresným súdom vydané prvostupňové uznesenie ako vecne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu a postupom okresného súdu a krajského súdu, ktorý mu predchádzal, boli porušené jej *„základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody... vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd...“*.

Sťažovateľka poukázala na judikatúru ústavného súdu a okresnému súdu a krajskému súdu, ktorý napadnutým uznesením odobril postup a rozhodnutie okresného súdu, vytkla porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu porušenia princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keď uviedla: *„okresný súd z vlastného podnetu, tj. bez podnetu*

exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.“

Sťažovateľka v sťažnosti v rámci svojej argumentácie uviedla, že „Ďalším porušením okresného súdu a krajského súdu v priebehu konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy.

Dokonca samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôli týchto účastníkov, kedy napr. povinný si je vedomý a má záujem plniť si svoje povinnosti voči sťažovateľovi formou núteného výkonu práva, tj. exekúcie, ale súd týmto konaním vyhlásenie neprípustnosti a následne zastavenie exekúcie bez návrhu a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu zastaví ako v tomto prípade pričom, ale povinnosť dlžníka plniť zostáva zachovaná spolu s povinnosťou hradiť príslušenstvo a istinu tejto pohľadávky, čím sa zvyšuje celkový záväzok povinného.

Na záver okresný súd a krajský súd svojím rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľa a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd... V nadväznosti na porušenie práva na

spravodlivý proces krajský súd porušil svojím rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj práva sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok...“.

V ďalšom sťažovateľka poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a argumentovala tým, že „... došlo k zásahu do... práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľovi vznikol, na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľa nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľa resp. predstavuje *de facto* zbavenie vlastníctva.“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „*na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu*“ napadnutým uznesením krajského súdu, zruší napadnuté uznesenie, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo namietaným rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

II.A K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a teda, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorými bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárska zápisnica) v danom štádiu konania.

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Jedným z dôvodov, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku), je prípad, ak súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú [§ 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku]. V posudzovaných prípadoch okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju s poukazom na § 57 ods. 1 písm. g) zákona Exekučného poriadku.

Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi

k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, ak zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu sp. zn. 15 Er 293/2006 z 2. septembra 2010, okrem iného uviedol: *„Z exekučného spisu vyplýva, že poverenie na vykonanie exekúcie sp. zn. EX 415/06 pre súdneho exekútora vydal exekučný súd 21. 02. 2006. Exekúcia bola vedená na vymoženie istiny 15.600,- Sk, trov notára, právneho zastúpenia ako aj trov exekúcie. Rozhodnutiu exekučného súdu o neprípustnosti exekúcie predchádzalo predloženie návrhu oprávneného, doručené 2. 11. 2009, v ktorom žiadal v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku o zmenu v osobe súdneho exekútora.*

Krajský súd vec posúdil a zistil, že exekučný súd rozhodol o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a exekúciu zastavil potom, ako do svojho rozhodnutia premietol všetky dôležité skutkové a procesné okolnosti, ktoré holi uvedené v odôvodnení rozhodnutia a na ktoré krajský súd poukazuje. Dôvody pre zastavenie exekúcie súd vo svojom rozhodnutí vysvetlil vecne správne a v súlade so skutkovým a právnym stavom veci. Exekučný súd rozhodol o neprípustnosti exekúcie peňažnej pohľadávky, lebo jej splneniu bránili zákonné prekážky. Súd hol povinný na zákonné prekážky prihliadnuť tak, aby rozhodnutím neodňal účastníkom možnosť konať pred súdom a aby exekúcia bola zastavená, keď jej pokračovaniu bránia zákonné dôvody. Tieto dôvody existovali pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie a súd bol povinný už pri rozhodovaní o udelení poverenia exekútorovi posúdiť predloženú notársku zápisnicu z hľadiska jej formálnej a materiálnej vykonateľnosti.

V exekučnom konaní má súd postupovať z úradnej moci v prípadoch, v ktorých Exekučný poriadok dáva právomoc rozhodnúť o zastavení exekučného konania, ktorému predchádza vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nezakladá procesnú prekážku, pretože exekučný súd by nemohol konať o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a exekúciu zastaviť, čo by bolo v rozpore so zmyslom právnej úpravy. Súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bola exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňal aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.

Notárska zápisnica N 5103/2005, Nz48299/2005 z 15. 10. 2005 (č. l. 5, 6 súdneho spisu) bola právnym dôvodom, pre ktorý exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Notárska zápisnica je predpismi procesného práva uznaná za exekučný titul. Notárska zápisnica je procesno-právny inštitút, ktorý nadväzuje na ustanovenia občianskeho a obchodného práva o uznaní dlhu, resp. záväzku. Súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je jej podstatnou náležitosťou, tento prejav vôle dlžníka (povinného) robí z notárskej zápisnice právny titul spôsobilý na exekúciu. Notárska zápisnica je notárska listina, pre ktorú zákon stanovuje formálne náležitosti a len ak tieto náležitosti obsahuje, je verejnou listinou. Nedostatok niektorej náležitosti má za následok, že listina označená ako notárska zápisnicu, nie je verejnou listinou, u ktorej sa správnosť obsahu, ktorý je v nej uvedený, predpokladá v zmysle § 134 OSP. Notárska zápisnica je verejná listina, ktorá je bez ďalšieho platná v celom rozsahu, ale v prípade ak nemá náležitosti, ktoré zákon vyžaduje, nie je ani verejnou listinou ani spôsobilým exekučným titulom.

Notárska zápisnica, ktorú oprávnený predložil ako exekučný titul nie je listinou o právnom úkone o uznaní dlhu povinného, lebo pre neplatné splnomocnenie účastníka na strane povinnej osoby nieje verejnou listinou.

Exekučný súd správne uzavrel, že Mgr. K. nebol splnomocnený na to, aby ani sám, ani prostredníctvom ďalšieho, ním splnomocneného zástupcu, za povinnú uznal dlh jednak z dôvodu neplatnosti splnomocneniu a jednak z dôvodu rozporu záujmov povinného a zástupcu.

Povinná osoba zmluvu, vrátane splnomocnenia podpísala dňa 17. 05. 2005. Splnomocnenie zmluvného úverového dlžníka je jednostranný právny úkon. určený druhej zmluvnej strane, za ktorú v momente, keď zmluvu podpísala, konal mandatár, ktorý nie je totožný s osobou Mgr. T. K. Povinná sa v čase podpísania splnomocnenia a ani neskôr nedozvedela, či splnomocnenie označená osoba prijala. Z vecných a časových súvislostí vyplýva, že osoba zástupcu oprávnenej osohy, rozsah splnomocnenia a určenie činnosti, na základe ktorej mal vzniknúť určitý právny vzťah na ťarchu zastúpeného, boli známe. Konanie osoby zástupcu, určené v splnomocnení, ktorý vykonával úkony v prospech navrhovateľa, holo však od momentu prijatia splnomocnenia v rozpore so záujmami zastúpeného. Za povinnú konal advokát, ktorý o povinnej osobe mohol mať v čase prijatia splnomocnenia vedomosť, že je dlžníkom, pripadne v omeškani s peňažným záväzkom a že si uvedeného advokáta nevybrala sama, ale jej ho určil veriteľ. Takýto stav nasvedčuje, že prijatím splnomocnenia sa Mgr. K. zaviazal konať podľa pokynov a v prospech oprávneneho, ktorý z predložených listín nevyplýva priamo, ale existencia právneho vzťahu medzi splnomocnencom dlžníka a oprávneným sa dá nepochybné vyvodiť zo splnomocnenia, ktoré dal oprávnený Mgr. K. pre spísanie notárskej zápisnice na formulárovom tlačive úverovej zmluvy.

Podľa § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zastupovať iného nemôže ten, ktorého záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného.

Exekučný sud exekúciu zastavil z dôvodu, že notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom. Pokiaľ oprávnený v odvolaní namieta nemožnosť získať po rozhodnutí exekučného súdu o zastavení exekúcie iný exekučný titul, napr. vykonateľné rozhodnutie súdu, možnosť vzniku takýchto dôsledkov spôsobil sám, nerešpektovaním § 2 ods. 3 OZ.“

Z uvedeného vyplýva, krajský súd správne postupoval, keď o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu rozhodol tak, že ho potvrdil. Napadnutým uznesením krajský súd len interpretoval a aplikoval relevantné ustanovenia zákonov týkajúce sa formálnej a materiálnej platnosti notárskej zápisnice zdôrazniac skutočnosť, že za najdôležitejšiu náležitosť exekučnej notárskej zápisnice treba považovať súhlas povinného s jej vykonateľnosťou, pretože až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice

verejnú listinu spôsobilú byť exekučným titulom na nútený výkon povinnosti uvedenej v jej obsahu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v rámci predbežného prerokovania nezistil žiadnu možnosť porušenia v sťažnosti označeného základného práva sťažovateľky, ktorého reálnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu (aj v spojení s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu) a tiež s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že v obdobných veciach sťažovateľky odmietol jej sťažnosti aj z ďalšieho dôvodu, a to pre nedostatok svojej právomoci (I. ÚS 471/2010, I. ÚS 65/2011).

II.B K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu dospel k záveru, že z ich odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto je sťažnosť v tomto rozsahu aj v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ak celok, ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľky na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2011